

P. Buzogány Árpád

Tél vége felé

Komor, vaskos falakkal úgy állt a ház
a fényben, mint megszeppent gyerek,
zsalui szemlehungya, az eresz a lépcsőre csúszva.
Érintetlen hóba süppedt lába, világoskék bőrét
foltosra ette a fagy, lemarta a szél.
Hatalmas kapuja vendégváró nyitással ásít a csendbe.
Kövér fény engeszteli egy bodzabokor ágát a küszöb előtt.

A nap képmása

A járdaszélen ül, kartonpapír
alatta és oldalt az ócska mankó.
Kerülni nem lehet — szemünkbe néz,
előtte kis kalapba gyűl a bankó,

mellette aprót oszlopokba rak
nagyság, érték szerint rendezve szépen
piacra vitt portékaként. A nap
lenézett ránk, ott csillogott tenyerében.

Vígágszerző

Az árok szélén, a nyáj mellett koszos kabátú,
borostás öreg fújta a tárogatót. Visszhangzott
a völgy, képzeletben nyalka legények járták
szilaj táncukat. Az öreg tovakáromkodta kutyáit,
cigarettaért kért és eldicsekedett: az unokája
tegnaptól dobos lett a városi könnyűzenekarban.

Reggel

Csak nézd, csak nézd a fényözönt
a főtér sarki bronzlovon,
amint a reggel rádköszönt,
lefolyt a fákon, oszlopon,

a járdaszél is fényesebb,
a víz is szikrákat hajít...
A nyári, szép szerelmemnek
szemedben látom lángjait.

Álomtemető

1.

duzzadni kezdnek a szerelem rügyei
álmaim virágokat nyílnak rólad
magam se tudom gyökér vagyok-e még
vagy büszke koronájú hárs
hajnalban virító törzsű nyír
zizzenő levelekkel síró
s téged kiáltó
kolompszó pihen az ágaim csúcsán
elringatnálak szerelemestéken
rád pazarolnám sarjúk illatát
tóparti locska hullámok ízét
csak te hiányzol ebből a temetőből
hogyan teljes legyen ez a dermesztő ország
harmat kínozza a pillangók álmát
s az első esőcseppeket felszívják a (sír)kövek
miért is létezel
gyönyörű kinnal pecsétézed a lelkem
álomországban siratlak téged
ha nem csak az enyém leszel
lassan ébredést vágnak a fények
keresztek sarjadnak vágyaim nyomán

visszhangként széttűnnek a reményeim
álomba ringató neveddel védem
sírokon sarjadzó virágaim

2.

álomtemető ez az ország
bugyogó jajoktól szétesem
nem vigasztalhat madárröppenés
vagy a csókjaid léte sem

lehullnak a levelek oktalanul
bánatot fődnek a földön
szárnyaló szerelem az énekem is
magam ácsolta börtön

Vakok tánca

repül a kéz madárként száll
pillangóként libeg suhan
körbecézi az arcokat
simogatások nyílnak a tárt tenyéren
körbeforog a világ
kerengő dervisek lassú egyhangú
mozdulatai lendület nélkül
hömpölygő mozgás magas süveggel
hunyt szemmel hogy csak a levegőt
érezzük csak a minket figyelőket
soha nem látjuk csak az izmok
játékát puhítjuk fáradtsággá
csak a szemeinket téveszthetjük meg
hogy összefolyt minden vagy
már nem létezik látvány
csak a tánc csak a tánc ó de
zene nélkül
sarokkoppanás talpcsosszanás lépés
csak a ruha suhogása hajak lebegése
rózsahajnalok arcpirulás

villanó fogak nyakak combok nélkül
hideg meleg énekek dallamok trillák
szemünkre zárva világnyi mélység
halódó sötétség mindenütt körben
minden fekete
csak én lennék fehér
van-e ki látja van-e ki nézi
a vakok táncát
igazi tánc ez senki se
visel álcát
ki az ki nézi ki az ki táncol
milyen zenére
mozdulat rángás ritmusát szítja
lassuló vére
mögötted messze suhog a szélben
idomárpálca
torz ének szélcsend letapos mindent
a vakok tánca

A kommunikációról röviden

a szomszédom ha kávéat akar inni
akkor kávéat iszik
a feleségének ha nincs kedve
akkor fáj a feje vagy épp sürgősen
ki kell vasalni egy asztalterítőt
ó mennyit beszélnek mostanában
a kommunikációról
mintha eddig csak süketek
és vakok és némák éltek volna
nálunk a szomszéd faluban
és az egész kontinensen
a nyelvészek a médiások szájából
elkapták és bűvös szóvá tették
a menedzserek a toll nélküli indiánok

Eszteró István

Priamosz után

Bár az erődöt rég elfújta ravaszdi akhájság,
Nincs, aki talpad alól tépne ki barna követ,
Sem tenyeredből hús televényt sorsod vonalával,
Ott kanyarog a jövő atlaszain valahol.

Archaizmus

Hont, elavult témát feszegetni hiábavalóság,
Mára lerágott csont, kóbor eb is kerüli,
Újsütetű tollnok le nem írja, morog csak a csontra,
Melyben a drága velő megremegő deli táj.

István király bővített intelme

Óvjad, támogató szándékkal légy idegenhez,
Ám a gyanúsra ügyelj, hátba ne döfjön a gaz,
Hirtelen elfogy az ország egyharmadra nyiszálva,
S parlagfű a nevéen átkaival szalutál.

Civitas fidelissima

Urnánál két népszavazás kérdezte decembert:
Sopron igenje hitet villanyozó akarás,
Hűnek lenni nem érdem, cáfolt rá az utókor,
Csonka szívű hova hív meg kiutált atyafit?

P. Buzogány Árpád

Miért szép?

A tornác deszkája meg-megroppant Mazsola lába alatt. Szőlőlevelek között kukucskált be a nap, a kék falon élénk foltokat hagyott. Szénaszagot hozott a szél, az utcában apró kavicsokat ropogtattak a vasráfos szekérek, kövér alma puffant a földön. A hegy fölött még magasan járt a nap, Mazsola inget vett magára, és visszatért a szobába. Az ablak mellé, a régi fakanapéra ült, szétteregtett jegyzeteit az asztal sarkára rakta. Rágyújtott, tiszta ívlapokat húzott maga elé. A csend lelassítja a világot, tegnap és tegnapelőtt is éppen ilyen volt minden. Átment a konyhába, megmerítette a kék porceláncsuprot a vödörből, ám az első korty után kiöntötte a mosdótálba. Friss vízért indult. Az udvar sarkában szürke macska gubbasztott a kút előtti lapos kövön. Vajon máskor is itt tanyázik? — gondolkodott Mazsola. Közeledtére felugrott a macska, felmászott a farakásra. A kút gémeje kissé a kert felé dőlt, de a víz jó, a szomszédok állandóan használják. A vederből ivott, keze fejével törölte le a bajuszát. Kihozta a házból a vedret, a kert tövébe öntötte belőle a vizet, és belezúdította a frisset.

Egész nap a vendégeket várta. Harmadik napja, hogy itt van, első nap kispert, port törült, hűtőbe rakta az ételt. Az ágyneműt kivitte az udvarra szellőzni, az udvaron is mosakodott, vígan pancsolta a vizet. Estére elfáradt, korán feküdt. Második nap felment a hegyre, fényképeket készített a faluról, egy fa tövébe ülve leveleket írt. Délután átmásolta, hogy majd, amikor visszatér a városba, csak postára kelljen adnia. Régi katonacimborájának is írt, akivel egyszer itt töltött pár napot, amikor még éltek a nagyszülei. Az öreg már bottal járt, egész délutánokat mesélt nekik a tornácban, egy-egy sör mellett.

Eszébe jutott a sör. Lement a pincébe, felhozott egy üveggel. Így szerette a nagyapja is, ne legyen túl hideg. Nagy üvegpohárba töltött, és kiült a lépcsőre. Csak egy utcát lehet innen látni, meg a hegyet, tövében a templom tornyával. Csillog a bádoggal rajta, azt mondják, egy vihar lesöpörte egyik feléről a cserepet, aztán bádoggal födették újra. A templomot eltakarják a fák. Ugyanígy eltakarják a házakat is, a tornác végéből is alig néhány ház látszik a faluból. Behúzta a sört, lehúzta a szandálját és elindult az udvaron. A szilvafáktól látszik a legtöbb a faluból. Odalent, a völgyben lévő másik falura jó a rálátás, tovább még két falu látszik, egyik balra, másik jobbra, még a kaszálókról ereszkedő szénásszekereket is észre lehet venni.

A hirtelen jött eső után újból kitisztult az ég, felszáradt az ösvény, a fű is csupán az árnyékban nedves. Visszament a kúthoz, a pléhcsuporból vizet locsolt a lábára, egy darabig állt a kövön, hogy megszáradjon. A kővályú aljába piszkos
